

Βασίλης Αμανατίδης

μ_otherpoem: μόνο λόγος

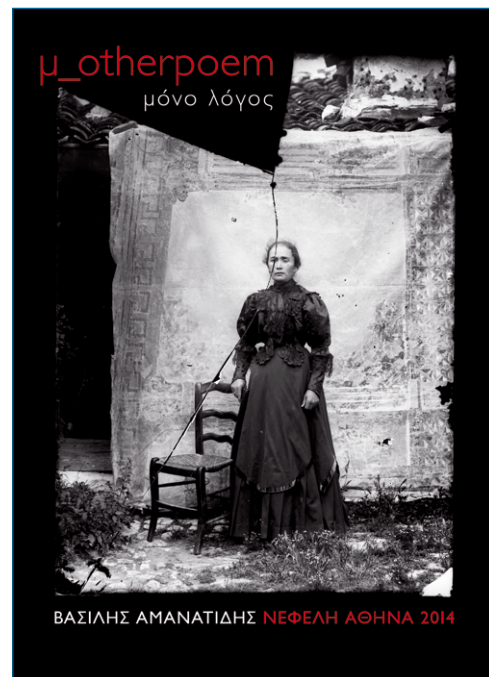
«Στην εστία αυτή, ενωμένους μας κρατούν μαζί
οξείες αιχμές από μια έδρα που λείπει»

Το έβδομο βιβλίο ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη είναι ένα ενιαίο σπονδυλωτό ποίημα (εξήντα ποιημάτων), που περικυκλώνει τη μητέρα ως «χώρα», χρησιμοποιώντας συνήθως την αμεσότητα θεατρικού μονολόγου. Το έργο στοχεύει στην υποκειμενική αποτύπωση του ατομικού οικογενειακού βιώματος (πηγής και κάθε «εγκλήματος»), υπονοώντας όμως και άλλους ομόκεντρους – και πολύ καθολικότερους – κύκλους του Μητρικού. Εδώ, η χώρα-μητέρα εγκαλείται όχι τόσο για να κατακτηθεί ή να αποκαθλωθεί (αυτό είναι όντως αδύνατον), όσο για να ομολογηθεί κατά τρόπο μη εξωραϊσμένο το επώδυνο μητρικό χάος.

Στο *μ_otherpoem: μόνο λόγος*, το τραύμα μεταπλάθεται σε γλώσσα, μυθοπλασία και μορφή. Τα ποιήματα αναπτύσσονται γύρω από μια εξαντλητική «υπόθεση εργασίας», εναλλασσόμενα σαν μικρά θεωρήματα – απολαυστικά, τρομακτικά, λεπτού χιούμορ. Όστε στο τέλος πλέον του βιβλίου, το ατομικό να έχει γίνει κατ' ευχήν ευρύχωρο (αγγίζοντας ακόμη και το αρχέτυπο), η οδύνη να έχει μετασχηματισθεί σε κοινό λόγο (έναν λόγο που μας ενώνει), και το βιβλίο σε είδος ζωντανού οργανισμού.

Ακροβατώντας ανάμεσα στο ατομικό και το συλλογικό, το *μ_otherpoem: μόνο λόγος* αφηγείται αντιμελοδραματικά τον δύσκολο τοκετό του κρισιμότερου, ίσως, αποχωρισμού της ζωής μας. Βαθύτερος σκοπός του, ωστόσο, παραμένει η πραγματοποίηση μιας επανόρθωσης: η εκ νέου ένωση με ό,τι δικό μας οφείλουμε να «σκοτώσουμε» προτού το αγαπήσουμε πραγματικά γι' αυτό που όντως είναι. Αφού είναι το κόψιμο του λώρου που θα ενισχύσει τον δεσμό, απαλλάσσοντας τις μορφές απ' τα δεσμά.

Ο Βασίλης Αμανατίδης γεννήθηκε το 1970. Σπούδασε αρχαιολογία και ιστορία της τέχνης στο Α.Π.Θ. Πρωτοδημοσίευσε ποίηση το 1991. Από το 1999, έχουν εκδοθεί έξι βιβλία ποίησης (τελευταίο: *7: ποίηση για video games*, Νεφέλη, 2011) και δύο συλλογές διηγημάτων του (*Μη με φας*, Καστανιώτης, 2005, και *Ο σκύλος της Χάρυβδης*, Καστανιώτης, 2008). Ένα θεατρικό έργο και μία σύνθεση κειμένων του παίχτηκαν στη Θεσσαλονίκη, ενώ παρουσιάζει και ο ίδιος τα κείμενά του στο κοινό. Τα τελευταία δέκα χρόνια ασχολείται με τη μετάφραση πεζογραφίας και ποίησης (Witold Gombrowicz, Isaac Bashevis Singer, E. E. Cummings, Anne Carson κ.ά.). Δημοσιεύει λογοτεχνία, δοκίμια και κριτική ποίησης σε εφημερίδες, λογοτεχνικά περιοδικά και ιστότοπους, ενώ έχει ασχοληθεί και με την επιμέλεια εικαστικών εκθέσεων. Είναι σύμβουλος έκδοσης του περιοδικού *Εντευκτήριο*, βασικός συνεργάτης του περιοδικού

Στο εξώφυλλο:
Φωτογραφία Λεωνίδα Παπάζογλου,
Γυναίκα (περ. 1900-18)
Συλλογή Γιώργου Γκολομπία

ISBN: 978-960-504-093-2

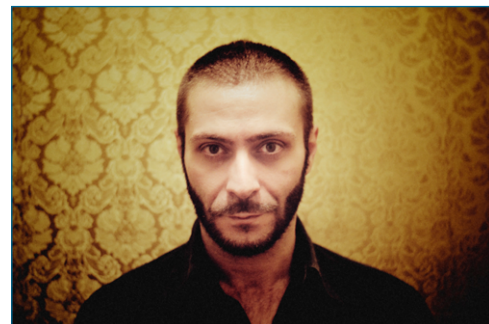
Σελ. 80, τιμή: € 10,80

Σχήμα: 17,2x24εκ.

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

7: ποίηση για video games

(<http://www.nefeli-books.com/7>)

Φωτογραφία: Πάνος Μιχαήλ

κού [φρμκ] και της πλατφόρμας Greek Poetry Now (www.greekpoetrynow.com). Κείμενά του έχουν μεταφραστεί σε έντεκα γλώσσες και έχουν συμπεριληφθεί σε περιοδικά και ανθολογίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

e-mail: vassilisamanatidis@yahoo.com

site: www.nnet.gr/7

Τα βιβλία ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη εγκιβωτίζουν κάθε φορά –ή χτίζονται γύρω από– έναν αριθμό. Το μ_οthερoem: μόνο λόγος είναι το 2.

Οι υπόλοιποι ως τώρα αριθμοί, προς τα πίσω: 7 (7: ποίηση για video games, 2011) / 4 (4-D: Ποιήματα τεσσάρων διαστάσεων, 2006) / 6 (Καλοκαίρι στο σπίτι + έξι αποδείξεις ικανοτήτων, 2004) / 3 (Τριαντατρία, 2003) / 1 (Σπίτι από πάγο όλο, 2001) / 9 (Υπνωτήριο – Εννιά νυχτικές παραβολές, 1999).

[αθωότητα]

Η μητέρα δεν παραδέχεται πως φταίει ποτέ για τίποτα.
Αυτό μας οδηγεί για χρόνια να νομίζουμε πως η μητέρα
για τίποτα ποτέ δεν φταίει.
Όμως αφού δεν φταίει εκείνη, λέμε, ε,
κάποιος άλλος τότε, μα ποιος,
ποιος;
Όστε να μη χρειαστεί να απαντήσουμε εγώ,
κλείνουμε οι τρεις τα μάτια μας
και κλέφτικα πάλι σφυρίζουμε
προς το υπερπέραν των λευκών σεμέν της.

Τα σεμέν είναι τσίλικα, βρίσκονται παντού, κυκλώνουν τον χώρο.
Μεσολαμβάν ανάμεσα στις ρώγες των δακτύλων μας και σε κάθε πράγμα.
Οι τρεις τυφλοί τα λέμε μπράιγ και μένουμε να τα διαβάζουμε με την αφή.
Αλλά δεν είναι αυτά γραφή, δεν σημαίνουν κάτι – άλλο είναι.

Τον κατάλευκο πολύποδα της αθωότητάς της
η μητέρα τον έπλεκε αιώνες με το τσιγκελάκι.

[προσποιητής]

Και σου τα λέω αυτά
(εγώ)
ο εκτός τόπου
το ωσεί απόν λεπτούργημά σου.
Που αν δεν ήσουν εσύ εγώ θα ήμουν
ο κανείς:
το ο μη γένοιτο ατόπημα
και επ' ουδενί αποίημά σου.

Κι ούτε θα ήμουν καν εδώ
για να 'χω σώμα στόμα τρόπο απ' όπου
στο παντού τού εδώ σου
να μιλώ

Συνομιλία Νεφέλη